

Najvažnejša stvar namreč, katera se mora rešiti v deželni zbor, je zdaj deželna železnica Celje do Velenja. Preden se je zidala ta železnica, se je napovedoval velik dobiček, katerega bo imela dežela od te železnične proge. 29. decembra 1891 se je otvorila. Imela pa je izgube v letu 1892 42.782 K 64 v., l. 1893 106.896 K 82 v., l. 1894 32.246 K 12 v., l. 1895 73.632 K 32 v., l. 1897 117.553 K 60 v., l. 1898 174.532 K 46 v., l. 1899 149.689 K 34 v., l. 1900 113.253 K 66 v., l. 1901 108.555 K 56 v., l. 1903 38.476 K 5 v. Leta 1896 je imela dobička 5745 K 94 v. Vsa zguba po odstetem dobičku je toraj znašala do zdaj 951.872 K 93 v.

Tako se ni smelo dalje gospodariti. Deželni odbor je dobil nalog od deželnega zbora, da naj prevzame država za zdaj v nsjem to železnico — pozneje pa jo naj država kupi. Oboje se je deželnemu odboru posrečilo. Če deželni zbor pogodbo, katero je deželni odbor sklenil z železničnim ministrstvom do 25. septembra t. l. reši, prevzame država to železnico v najem s 1. januarjem 1904 in plača deželi letne najemnine 211.920 K. Deželni odbor se je nadalje dogovoril z železničnim ministrstvom, da v slučaju, ako država kupi to železnico od dežele, plača dežela državi 745.000 K za vse potrebne bodoče stavbe na železnici, osebno za povečanje kolodvora v Celju. To bi bilo primerno glede deželnih podpor pri drugih deželnih železnicah. Stavbo železnice: Grobelno-Slatina podpira dežela s 21.350 K od kilometra, železnico Lipnica-Pöfing s 17.390 K od kilometra; za železnico Celje-Velenje bi se dala torej podpora 745.000 K ali 18.620 K podpore od kilometra.

Daniel Lap, ki je prevzel svojodobno jamstvo za obrestovanje stavbinske glavnice pri železnici Oelje-Velenje, je deželi še dolžen 530.000 K. Ta svota bo do konca leta 1903 narasla na okroglo 657.000 K 58 v. Deželni odbor predlaga, naj se mu spregleda znesek s 127.909 K 58 v, ostalo svoto s 530.000 K pa mora obrestovati z 4 % in splaćati deželi v 40 letih. Dolžna glavnica ostane vknjižena na njegovih posestvih v Gradcu in v Škalah.

Kdaj bo prihodnja seja deželnega zbora, se bo poslencem naznanilo pismenim potom.

Zdravniki so dognali Amalijino smrt vsled zastrupljenja z arsenikom. Ne dolgo potem je umrl vsled žalosti in sramote tudi njen oče.

* * *

Bilo je jesensko jutro. Solnce je priplulo izza gora ter se takoj skrilo za oblake. Ljudje so se trumoma zbirali po mestu M — ter hiteli na trg za ječo, kjer so stale vislice. Med orožniki z duhovnikom na strani pride jetnik poljublja sv. križ. Bil je Tine. Poprosil je, če bi smel spregovoriti par besed, kar se mu je tudi dovolilo.

»Predragi moji! Pred dvema letoma sem bil med vami še spoštovan in čistan, a sedaj me vidite tukaj kot morilca. Hočem pa vam naznaniti one sovražnike, kateri so me pripeljali tako daleč. Prvi sovražnik je bil slab tovariš, kateri me je seznanil z drugimi sovražniki, brezverskimi, protinarodnimi časniki, ki so mi odvzeli vso vero in narodnost. Tretji sovražniki so bili brezumni romani ter breznačajna in pohujšljiva tovarišija. In četrti sovražnik je bilo pijanje in ponočevanje. Ko bi se jaz teh ogibal, bi bil lahko sedaj spoštovan mojster. Sedaj pa me vidite tukaj kot žrto teh sovražnikov stati pod vislicami kot morilca lastne matere, svoje ljubice in njenega očeta. Varujte se teh sovražnikov! Kot žrtva teh naj vam bom jaz v žalosten vzgled!«

Par trenutkov potem je izdihnil Tine na vislicah svojo dušo.

Polagoma je začel padati dež, kakor bi žalovalo nebo nad mlado žrto.

Politični ogled.

Kranjski deželni zbor je imel zadnji torek, dne 22. t. mes. zopet sejo. Katoliško-narodni poslanci so ustavili sejo. Za to pa so vse stranke deželnega zbora sprejele predlog katoliško-narodne stranke, naj se volilna pravica za deželni zbor razširi na vse sloje prebivalstva ter voli le tudi toliko katoliško-narodnih poslancev v odseke, kakor jih zahteva njihovo število. Obe slovenski stranki sta vložili predlog, s katerim protestirata, da se obdrže vojaki tretjeletniki še po dosluženem času pod zastavami. Dr. Šuštersič je tako ostro govoril proti tej vojaški naredbi, da ga je deželni glavar grajal, ker je imenoval tozadevni zakon vojnega ministra hudo delstvo. Dr. Šuštersič: Jaz sem rekel hudo delstvo na avstrijskem domoljubju. Glavar Detela: Minister gotovo ni imel tega namena. Dr. Šuštersič: Potem pa je pamet izgubil. Katoliško-narodni poslanci so stavili obilico nujnih predlogov, ki se pečajo s potrebščinami njih volilcev.

Nemški cesar Viljem in Madjari. Nemški cesar Viljem se je mudil, predno je prišel obiskat na Dunaj našega cesarja, tudi na Ogrskem na lovu. Pri nekem obedu je cesar Viljem proslavljal jeklenost madjarskega značaja. To je bila jako neumestna proslava v sedanjem času, ko se kaže jeklenost madžarskega naroda le v tem, da nasprotuje volji našega osivelega vladarja!

Gospodarska zbornica se skliče zaradi rekrutne predloge med 25. in 28. septembrom. Podpredsednikom gospodske zbornice je imenovan knez Alojzij Schönburg-Hartenstein.

Ogrski državni zbor se snide danes, dne 24. septem. Stranke so zahtevale sklicanje, da izrečejo svojo sodbo o povelju našega cesarja na vojaštvo, v katerem se izraža za skupnost in nedeljivost avstro-ogrsko armade.

Resnične besede. Korno poveljstvo v Przemyslu je zapovedalo vsem častnikom, naj pojasne vojakom tretjeletnikom, zakaj morajo še dalje služiti. Soc. dem. »Arb. Zeitung« poroča, da je nadporočnik 10. pešpolka Formanek sledeče govoril vojakom: »Vojaki tretjeletniki, vi bi sedaj morali iti domov, in ako ne boste šli, so temu krivi židje. Avstrijski in posebno galski židje se naselijo na Ogrsko, se tam madjarizirajo in agitujejo proti Avstriji. Židje, ki so na avstrijskem krošnarju in kramarju, dobe na Ogrskem visoka mesta in zato napadajo Avstrijo. To, kar Ogrji zahtevajo, se jim ne bo nikdar dovolilo. Ker se pa z Ogrji ne more nič z lepa opraviti, bomo kmalu ostro morali proti njim postopati. Šli bomo na Ogrsko in jih ondi dobro naklestili, potem bodo še le dali mir. Zato bodite vsak trenutek na to pripravljeni, da bomo šli na Ogrsko in se ondi bili. In ko bo prišlo do boja, tedaj se spomnite, da so temu krivi židje!«

Avstrijski Italijani. V Trstu avstrijska vlada kaj rada izpolnjuje vse želje Italijanov, Slovence pa zatira, kjer le more. In plačilo za to? Italijani skilijo prav pridno v Italijo, radi bi se odtrgali od Avstrije. Dne 20. sept. so zopet tržaški Italijani pokazali svojo barvo. Na rotovžu je vihrala zastava v barvah italijanskega kraljestva. Da bi Slovenci storili kaj enakega, bi jih polovico pozaprl.

Italijanske vojaške vaje. Velike vojaške vaje, katerih prvi in glavni namen je seveda, da se vodilni krogi prepričajo o moči, o kretnosti, z jedno besedo o sposobnosti svojih vojnih sil, služijo večkrat tudi v to, da se spozna, v kakih razmerah stoji dotična država do svojih sosedov. Iz njih se da sklepati sploh na političen položaj. To lahko trdimo ravno o zadnjih laških vojaških vajah. Kažejo nam namreč, da so se razmere med Italijo in Francosko zboljšale, med Avstrijo in Italijo pa poslabšale. Zato so bile letos te vaje ob avstrijski meji, da bi se

prepričali, ali bi mogli vzdrževati Avstrijo v slučaju vojske. Že pred dvema letoma se je prepričal na lastne oči šef štaba in general Saletta, da so poročila častnikov ob meji o oboroževanju Avstrije z jedne strani in o nemarnosti Italije z druge strani opravičene. Letošnje vaje pa so dokazale, da je vshodna italijanska meja popolnoma nezavarovana, dočim je Avstrija dobro zavarovana. In zakaj zato? »Gazzetta del Popolo« pravi, ker se je Italija dosedaj vedno bala, da se bo zapletla v vojsko s Francosko, je utrjevala le zahodno mejo, vshodno pa je zanemarjala, zanašaje se na zvezo z Avstrijo, katera se je pa vedno dobro in skrbno pripravljala. Pa še druga večja težava je. Francozi so utrjevali le visoko gorovje, in Italijani so jim sledili, Avstrija pa utrjuje bolj nižave in Italija jo bode morala posnemati. List zaključuje: Tako bo Italija prisiljena imeti dva načina utrjevanj, ki si bosta v vsem popolnoma različna in v slučaju mobilizacije nastale bodo neizogibne zmešnjave, kar bi znalo povzročiti jako ne ljube posledice. — Ker se je torej italijanska vojna uprava prepričala o nedostatnem zavarovanju meje proti Avstriji in bo vsled tega tudi izvajala posledice, nam torej letošnje vojaške vaje govore dosti glasno, da se je prijateljstvo med Avstrijo in Italijo precej ohladilo. Vsled tega še bomo vedno mirno stali, četudi nas polentariji ne marajo.

Dopisi.

Sv. Kunigunda na Pohorju. (R a z n o t e r o.) Slavnostni dan za našo župnijo je bil dan 9. avgusta, ko je naš rojak č. g. Alojzij Gričnik pel novo sveto mašo. Takšne slavnosti še naša župnija ni doživela. Preč. gosp. dekan konjički so imeli lepo pridigo, da so se ljudem oči solzile. — Imamo tudi dva nova zvonova. Večji je posvečen Srcu Jezusovemu, manjši pa Srcu Marijinemu. Dne 6. avgusta so jih slovesno blagoslovili preč. g. opat Ogradi. Hvala vsem župljanom, ki so veliko darovali za zvonove, tako da je upati, da bodo isti kmalo plačani. — Tukaj imamo zdaj tri gg. učitelje, ko še pred nekoliko leti ni bilo nobenega. Postavili smo si dve novi soli: Pri Sv. Kunigundi in pri Sv. Jakobu. Seveda imamo zaradi tega ogromne stroške. Toda to nič ne de, da se le naši otroci kaj naučijo. Le pridno jih pošiljajte v šolo, starši! Skrbite jim za podučna berila in krščanske časnike, kakor je »Naš Dom« in drugi, ki nam ne bodo otrok izneverili narodnosti in veri, ki bodo vcepili otrokom spoštovanje do vas. Šentjungerčan.

Slovenjgradec. (Zahvala Slovenjgradčanov.) V dobrem spominu je še, kako so Slovenjgradčani javkali in sirom sveta prosjčili, ko jim je ogenj vpepelil del mesta. Tudi na Slovence so prišli pozivi za mile darove. In segli smo v žep, lahko rečemo, velikodušno smo segli. Samo po cerkvah na Spod. Štajerskem se je nabralo nad šesttisoč kron. Koliko so še darovali zasebniki, občinski in drugi zastopi slovenski, ni znano. Izkazala bi se pa gotovo častna svota, ko bi se objavilo. Čuli smo na lastna ušesa, se čuditi nad lepimi svotami, ki so prišle iz slovenskih krajev za nemške ponesrečence. Vsak človek, ki ima le količkanj pojma o dostojnosti, čuti se dolžnega izraziti svojo hvaležnost dobrotniku. Slovenjgradčani so veselo sprejeli naše darove; v zahvalo pa povabili »südmarko«, torej društvo, ki je ustanovljeno v naš pogin, da je imela letos svoj občni zbor pri njih. Pijani nemškonacionalnega duha so s svojimi došlimi sobratci po nas udrihali in nas ometavali z izbruhi »südmarske« kulture. Celo neka nemška »kikla« se je široko nad nami razkoračila in nas obsipala z izrodki svoje nemške pameti. Slovenjgradčani, ki imate tak lep mir pred slovenskimi okoličani, in ki živite od njih žuljev, vi pač nimate nikakega vzroka

proti njim klicati »südmärk« na pomoč! Najmanj pa je bilo umestno storiti to letos, ko smo vam mi Slovenci pošiljali lepe darove, da ste si na pogorišču zopet pozidali svoja nemškutarska gnezda. Sicer pa smo mi Slovenci lahko ponosni, ker smo vam pokazali, da nas preveva živ duh krščanske kulture, vi ste se proti nam pokazali, da vas je lahko sram.

Ormož. (Zahvala.) Povodom sklepa šolskega leta izrekata podpisani krajni šolski svet in šolsko vodstvo ormoške slovenske okoliške šole pristrčno zahvalo vsem onim, ki so pripomogli do tega, da je po zimi bilo mogoče v šolarski kuhinji vsak dan pogostiti do 100 otrok, da se je o Božiču moglo vršiti tako bogato obdarovanje otrok z različnimi oblačili in konečno, da se je šolarska veselica ob sklepu šolskega leta tako sijajno obnesla. Posebna hvala gre vrlim ormoškim Slovencem, pri kojih se je za šolske namene trikrat pobiralo in ki so skupno darovali okoli 270 K, slavni okrajni posojilnici v Ormožu, ki je darovala 110 K, slavni ormoški posojilnici, ki je darovala 80 K, obiskovalcem obeh gledališnih večerov, ki sta imela čistega prebitka okoli 100 K in gosp. Robič iz Središča, ki je poslal za šolarsko kuhinjo 10 K. Pristrčna hvala tudi vsem posestnikom in šolskim prijateljem v Ormožu, na Dobravi, na Hardeku, v Pavlovcih, v Pusičih, v Litmerku, na Lešnici in na Humu, ki so po zimi za šolarsko kuhinjo in ob sklepu šolskega leta za šolarsko veselico darovali različne poljske pridelke in jestvine. Vseh podpornikov naše šole je toliko, da nam ni mogoče, njih imena naštet. Zato se vsem skupno zahvaljujemo proseč jih, da nam ohranijo svojo naklonjenost in požrtvovalnost tudi v bodoče. — Ormož—okolica, 15. septembra 1903. Martin Stanič, načelnik kraj. šol. sveta, Josip Rajšp, šol. vodja.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Osebnosti. Nameščena sta kot učitelja na celjski gimnaziji gg. J. Jošt in J. Voglar. G. J. Vodnik, profesor v Celju se je preselil začasno na Dunaj. Iz Maribora sta odšla gimnazijska profesorja Metzler Franc in Vogl Friderik. — C. kr. avskultant v Mariboru, g. Guido Mihalič, rodem Spodnještajerec, je prestavljen na Kranjsko v Ljubljano, c. kr. avskultant Josel Oswaltitsch pa iz Maribora v Celje, — ker je Nemeč, torej našemu narodu tuj človek. Nasi ljudje morajo v druge dežele, tujci ostajajo pri nas! Politična društva, protestirajte proti takim razmeram!

Častnim članom je imenovala občina Hajdina pri Ptuj prof. Franca Ferka iz Gradca zaradi zaslug pri arhiološkem raziskavanju. — Občinski odbor v Šentjanžu na Drav. polju je v svoji seji dne 20. sept. t. l. imenoval častnim članom g. Antona Hren, nadučitelja tamkaj, ob priliki 10 letnice njegovega učiteljevanja zaradi premnogih zaslug, katere si je tamkaj pridobil.

Mariborske novice. V soda-pavilon v mestnem vrtu so minulo soboto po noči vdrli neznani tatovi ter ukradli nekaj piva, smodk in drugih stvari. — Danes ob 6. uri zjutraj je začelo goreti v društveni sobi katol. rokodelskega društva. Ogenj so hitro pogasili. — Danes zvečer se bo vršil v Narodnem domu češpljev semenj. Vsaki petek so v gostilni Narodnega doma pripravljene sveže ribe.

Mariborska c. kr. gimnazija. V prvem b razredu naše mariborske gimnazije jih je letos natlačenih zopet 63 učencev. Po predpisih bi se moral razred razdeliti, a to se še do danes ni zgodilo. Sedanji ravnatelj Glowacki nima prave očetovske skrbi za svoj zavod. Toliko število v enem razredu škodi

gg. profesorjem na zdravju, ker so preobloženi z delom, škodi pa tudi učencem, ker se premalokrat skušajo in se vsled tega mnogi začnejo na to redkost zanašati ter zanemarjati študiranje. Kje so naši državni poslanci?

Slovenska deca v nemških šolah. Nemški časniki vriskajo, ker je baže letos mnogo slovenskih otrok vstopilo v nemške šole. Tudi »Ptujčanka« se veseli ter pravi, da je v ptujskih šolah vse polno slovenskih otrok. Ze mogoče, ker se slovenski okrajni šolski svet ne potruži, da bi razširil slovensko okoliško šolo. Žalostno, a resnično!

Velika nesreča v Mariboru. Včeraj dne 23. sept. se je zbralo na stotine ljudi ob dravskem mostu. Našli so truplo pri zadnji povodnji ponesrečenega redarja Ljubša. Obviselo je ob brvi, ki se je zadela in obtičala ob stebrih lesenega dravskega mostu na desnem bregu Drave. Prej trupla niso opazili, ker je bila voda še vedno visoka in je je zakrivala. Hitro, ki so zagledali truplo, prihiteli so mestni delavci, da dobe truplo redarjevo, ki je bilo ob brvi stisnjeno. Po truda-polnem delu se jim je to posrečilo in potem se je truplo prepeljalo v mestno mrtvašnico. O redarju Felnerju še vedno ni sledu. Da se je našlo Ljubšev truplo, ovržena je novica, ki smo jo prinesli tudi mi in ki se je v Mariboru splošno smatrala za resnično, da sta ključavničarski učenec Zeliska, ki se je rešil pod Sv. Petrom, in redar Ljubša plavala na eni in isti deski do železniskega mosta in da še je le potem Ljubša izginil v valovih. Učenec Zeliska zatrjuje, da on ni te govorice spravil med svet. Zeliska je že v Mariboru in je začel te dni zopet delati.

Okrajno glavarstvo mariborsko razpošilja strankam samonemške tiskovine. Opozorjamo le na legitimacije in volilne listke povodom volitve komisije za pridobninski davek. Tudi vse tiskovine za osebno-dohodninski davek se razpošiljajo od glavarstva slovenskim strankam le v nemškem jeziku. Naj poskusi enkrat razpošiljati glavarstvo Nemcem samoslovenske tiskovine, bo videlo, s kakim zadovoljstvom jih bodo sprejemali.

Risanje v ljudski šoli. Pod tem naslovom izda gosp. I. S. Marin, c. kr. vadniški učitelj v Mariboru, kmalu novo knjigo, ki je sestavljena po najnovejših načelih pametnega ljudskošolskega risarstva.

Vplačevanje davkov. Valed razglasa deželnega finančnega ravnateljstva v Gradcu se morajo vplačati davki do sledečih obrokov: I. Zemljski, hišno razredni, hišno obrestni davek in pet odstotni od obrestnega dohodka: 10. mesečni obrok do 31. oktobra, 11. mesečni obrok do 30. novembra in 12. mesečni obrok do 31. decembra. II. Splošni pridobninski davek in pridobninski davek podjetij, ki so obvezni dati račun do 1. oktobra. III. osebni dohodninski in rentni davek, drugi polletni obrok do 1. decembra.

Imenik porotnikov bodo morala postaviti kmalu naša županstva. V obrazcih za izpolnjevanje imenikov je treba navesti, ali zna dotičnik, ki se zdi županu sposoben za porotnika, tudi drugi deželni jezik. Našim županom ni treba biti pri tem preveč czkorsrčnim, češ, da le oni zna nemški, ki obvladuje ta jezik kakor kak nemški profesor. Iz Maribora pridejo večkrat ljudje za porotnike, ki komaj in komaj izgovorijo par slovenskih stavkov in vendar so za porotnike dobri.

Obsodba Franca in Marije Bratuša razveljavljena. Dne 17. t. m. razveljavil je senat okrožnega sodišča v Mariboru v tajni seji obsodbo porotnega sodišča z dne 11. jun. 1901, v kateri je bil obsojen Franc Bratuša zaradi umora svoje hčerke Ivanke v smrt na vislicah in njegova žena Marija zaradi sokrivde na tri leta težke ječe. Bratuša je bil potem od cesarja pomiloščen v dosmrtno ječo. Zakonska Bratuša sta bila od novega leta 1900 viničarja v občini Majšperg pri Ptujski gori. Imela sta dva otroka, hčerko Ivano in sinka Franca. Ko je enkrat deček

zažgal hišo, bila je deklica zelo tepena zaradi tega, ker ni dovolj pazila na svojega bratca. Ogenj so k sreči pogasili sosede, predno se je razširil. O velikinoči leta 1900 je zažgala deklica nedaleč od hiše stoječ kostanj. Ker se je bala kazni, je zbežala od doma. Bratuša je naznanil to žandarmeriji, toda vse poizvedovanje je bilo brezuspešno. Nekaj mesecev potem se je našlo pri Spielfeldu truplo neke deklice, ki je od lakote umrla. Ko je Bratuša to zvedel, šel je v Spielfeld ter spoznal na obleki, truplo je bilo medtem že pokopano, da je od njegove izgubljene hčerke. Kmalu nato je bila obdolžena umora svoje hčerke neka Holc in pri izkopanju trupla se je spoznalo, da ni bila pokopana hčerka Bratuše, ampak obdolžena Holc. Zaradi tega ga je žandarmerija izpraševala. Bratuša se je zagovarjal, da je bila obleka slična obleki njegove hčerke. Pri hišni preiskavi se je našla krvava dekleška obleka, katero je žandarmerija smatrala za obleko izginole Ivane. Nato je bil Bratuša aretiran ter je pri zaslišanju v občinskem uradu izpovedal, da je svojo hčerko umoril, v peči spekel in pojedel. Sled deklice se je res zasledoval od njenega ubega od doma do neke posestnice v Sitežu, ki jo je imela za pastarico. Gospodinja jo je kmalu poslala domov po poselsko knjižico. Ker se je pa deklica bala očeta, si ni upala domov, ampak je tavalala okoli. Od tistega časa, 11. maja 1900, je ni nihče več videl. Ta dan je, po lastni izpovedbi, Bratuša izvršil umor. Našel je deklico na pol sestradano v gozdu ter jo zadrgnil. Potem je doma povedal vse svoji ženi in ta mu je zvečer pomagala truplo skriti. Doma sta truplo razsekala na pet velikih kosov ter zmetala v žarečo peč. Ker je meso prijetno dišalo in ker je bral, da se nahajajo na svetu ljudje, ki žro človeško meso, odrezal si je kos mesa od meče ter ga zavžil. Na podlagi njegove izpovedbe in ker so zdravniki našli v peči nekatere ožgane kosti, ki so jih spoznali za človeške, je bil obsojen od porot. sodišča pod predsedstvom dež.-sod. svet. dr. Fohn. Meseca julija zaprli so v Novem mestu na Kranjskem neko deklico radi tatvine. Po dolgem trdovratnem laganju je še le izpovedala svoje pravo ime, da je Ivana Bratuša iz Majšperga. V kratkem se je dognalo, da je to izgubljena deklica, zaradi katere sedita njena roditelja v ječi. Zaradi tega se je morala obravnana razveljaviti. Žena je bila takoj izpuščena iz zapore ter odpeljana v svojo občino, ki jo je oddala na graško kliniko zaradi neke očesne bolezni, katero je dobila v ječi. Mož pa ostane v preiskovalnem zaporu zaradi tega, ker je obdolžil svojo ženo sokrivde. S tem je končana ta sfera, ki je povzročila, da so nemški listi, njim na čelu »Marburger Zeitung«, tako nesramno in podlo pisali o slovenskem narodu. Pisali so takrat, da slučaj Bratuša kaže, na kako nizki stopinji kulture stojijo Slovenci, da so kanibali, ljudozrci itd. Kako se je zdaj dognalo, cela stvar ni res, toda da bi ta nesramna natolčevanja na Slovence ti nemški lističi preklicali, to jim niti na misel ne pride. S tako nesramnim sovražnikom se mora boriti naš narod! Kje je bil takrat državni pravdnik, da je dopustil žalitev celega naroda, od katerega živi in iz katerega je izšel? Slovenskemu narodu pa še enkrat kličemo v spomin vsa žaljenja ter jih pozivljamo, naj krepko odgovarjajo na to z devizo: Svoji k svojim!

Sv. Peter pri Mariboru. Kakor vam je znano, smo izgubili čast. gospoda župnika. Bog daj, da bi skoro dobili naslednika! V vašem cenj. listu sem čital, da imajo že vsepovsod razna društva, samo pri nas se v tem oziru še vedno ni nič storilo, čeravno je pri nas mnogo narodnih mož, fantov in deklet. — Žalibog, tudi v našo laro je prišel ptujski »Štajerec«. Toda njegovi pristaši se ga sramujejo, ker ga tako pridno skrivajo. Sploh pa št. Peterčani nimajo dosti zaupanja do »Štajerca«. Zato upam, da bode kmalo zadnji izginil iz naše lepe fare. — Bližajo se tudi pri nas občinske volitve. Pridite takrat vsi na